

Τι είναι και τι δεν είναι σταυρός στην οικογένεια

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Ερώτηση: Πιστεύετε ότι χρειάζεται κάποιος να σταυρωθεί, να σταυρώνεται καθημερινά μέσα στο γάμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην ιστορία περιμένοντας την ανάστασή του ή προς το τέλος της ζωής, στη μετά θάνατον ζωή;

Απάντηση. Εγώ θα ήθελα να μεταθέσω λίγο το κέντρο βάρους της ενδιαφέρουσας ερωτήσεώς σας, από το πότε έρχεται η ανάσταση στο πώς νοούμε τη Σταύρωση. Θα πάω πιο πριν, διότι η εμπειρία μου είναι ότι γίνεται πολύ κακή χρήση της έννοιας και του όρου της Σταυρώσεως και του Σταυρού μέσα στις οικογένειες. Ας μη ξεχνάμε από πού δανειστήκαμε αυτή τη λέξη, τη δανειστήκαμε από το Σταυρό του Χριστού, ο οποίος αποτελεί το πρότυπο του πάθους και του πόνου ενός απολύτως αναμάρτητου, δηλαδή απολύτως αναίτιου γι' αυτό που του συνέβαινε. Θεωρώ λοιπόν ότι *μπορεί να χρησιμοποιεί τον όρο Σταυρός κάποιος για μια κατάσταση και να πει "είναι ο Σταυρός μου" όταν ο ίδιος είναι απολύτως αμέτοχος και αναίτιος σ' αυτό που του συμβαίνει.* Το να πεθάνει ξαφνικά ο σύντροφος είναι

σταυρός, ή όταν αρρωστήσει βαριά, πράγμα που θα επιβαρύνει και τον άλλο επίσης, είναι σταυρός για τον άλλον ή αντίστοιχες καταστάσεις με τα παιδιά κτλ ή με την προσωπική μας υγεία ή ένα άλλο θέμα σοβαρό της ζωής μας. Το να ονομάζουμε όμως σταυρό, όπως συμβαίνει συνήθως, μια κατάσταση κακής συμπεριφοράς του συζύγου ή της συζύγου στην οποία εγώ έχω το 50 ή 60 ή 70%, συμμετέχω σ' αυτή και υποδουλίζω αυτή την κατάσταση, αυτό όχι απλώς είναι λάθος αλλά είναι και βεβήλωση της έννοιας του Σταυρού.

Η πείρα στις σχέσεις των ζευγαριών δείχνει ότι είμαστε σε πολύ μεγάλο βαθμό υπαίτιοι για την κακή συμπεριφορά του άλλου, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Είναι αυτό που είπα πριν για την κρίση στο γάμο, όπου ο άλλος γίνεται ο εχθρός μας και του τα φορτώνουμε όλα. "Αυτός είναι έτσι, καλά έχω κι εγώ κάτι λίγο, αλλά αυτός ο άνθρωπος είναι προβληματικός, είναι και από το χαρακτήρα του" και μπορεί η δική μου τάση να είναι τέτοια που να τον εξοργίζει τον άλλο, να τον πνίγει, να τον φέρνει σε αδιέξοδα και αντιδρά με τον τρόπο που έμαθε να αντιδρά, με φωνές, με θυμό, με βρισιές κτλ. Λοιπόν, είναι μεγάλο το θέμα για να το αναλύσουμε τώρα με παραδείγματα, πώς μπορεί εμείς να συντελούμε στην κατάσταση του άλλου, αλλά απλώς το λέω για να το κρατήσουμε. Μην είμαστε εύκολοι να ονομάζουμε κάτι Σταυρό. Από τη στιγμή που θα αφαιρέσουμε μερικές τέτοιες περιπτώσεις, δεν μιλάμε συνακόλουθα για Ανάσταση ή μιλάμε αλλά αν μεταθέσουμε εκεί την έννοια του Σταυρού τότε ξέρετε ποιος είναι ο Σταυρός μας; Ο Σταυρός μας είναι να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε εμείς τι μας συμβαίνει, ο Σταυρός είναι να διορθώσουμε εμείς το χαρακτήρα μας. Εκεί ταιριάζει με την έννοια του Σταυρού περισσότερο γιατί τον χαρακτήρα μας δεν τον δημιουργήσαμε εμείς, αλλά τότε όμως αλλάζει το κέντρο βάρους και δεν λέμε "ο Σταυρός μου είναι ο σύντροφός μου", λέμε "ο Σταυρός μου είμαι εγώ, μ' αυτά που έχω, τα κουσούρια που έχω".

Οι άγιοι αυτό το φρόνημα είχαν. Οι άγιοι είχαν τη νοοτροπία ότι ζουν μέσα στον παράδεισο και ότι μόνο αυτοί είναι το πρόβλημα, μόνο αυτοί έχουνε πάνω τους αμαρτίες και πάθη. Απέχουμε εμείς απ' αυτό, αλλά τουλάχιστον ας μην χρησιμοποιούμε τη λέξη Σταυρός σ' αυτές τις περιπτώσεις. Εάν δούμε σαν Σταυρό αυτά τα ζητήματα τότε θα ακολουθήσει Ανάσταση οπωσδήποτε και η Ανάσταση μπορεί να μην έχει τη μορφή μιας θεαματικής αλλαγής στο χαρακτήρα ή στις σχέσεις του ζευγαριού, που καμιά φορά την έχει κι αυτή τη μορφή, αλλά μπορεί να είναι αυτή η ήρεμη και διαρκής γλυκιά παρηγοριά και βοήθεια και στήριξη που η χάρη του Θεού στέλνει.

Απάντηση από τον π. Βασίλειο Θερμό σε ερώτηση ακροατή της εισήγησής του με τίτλο "Εφηβεία, μια παρεξηγημένη ηλικία" στο Νεανικό Επιμορφωτικό Όμιλο Σύρου.

“Για τη ζωή και την οικογένεια”, Νεανικός Επιμορφωτικός Όμιλος Σύρου, Σύρος, άνοιξη 2000, σελ. 135-136

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca